

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **Ing. J. Š.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Jaromírem Štůskem, LL.M.
sídlem Školní 646/20, 415 01 Teplice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. 074629/2020/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. 074629/2020/KUSK, a rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav ze dne 21. 11. 2019, č. j. 93058/2019/OPLOO/luka, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Jaromíra Štůska na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Mladá Boleslav (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 11. 2019, č. j. 93058/2019/OPLOO/luka (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z nedbalostního spáchání přestupku podle § 54 odst. 2 písm. c) zákona č. 289/1995 Sb., o lesích a o změně některých zákonů (lesní zákon), ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen „lesní zákon“). Přestupkové jednání spočívalo dle správních orgánů (zkráceně) v tom, že žalobce nepřijal taková opatření, aby se na jeho lesním pozemku parc. č. XA v k. ú. S. v obci K. V. předcházelo a zabránilo působení kalamitních hmyzích škůdců lýkožrouta smrkového a lýkožrouta lesklého na lesní porosty (dále souhrnně jen „opatření proti kůrovci“), ačkoliv k přijetí těchto opatření byl povinen podle § 32 odst. 1 písm. a) a b) lesního zákona. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
2. Žaloba původně směřovala též proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020, č. j. 074599/2020/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020“), jímž žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení správního orgánu I. stupně ze dne 23. 10. 2019, č. j. 83000/2019/OPLOO/luka (dále jen „usnesení ze dne 23. 10. 2019“), jímž byl jednak zamítnut návrh žalobce na nařízení ústního jednání s ohledáním na místě, dále jím bylo oznámeno zajištění dalších důkazů včetně jejich zařazení do spisu, a dále jím byl žalobce poučen o možnosti činit návrhy na dokazování a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. V tomto rozsahu však soud žalobu zčásti odmítl (viz usnesení ze dne 14. 4. 2021, č. j. 51 A 88/2020 - 35), neboť dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí procesní, které nelze přezkoumávat samostatně, nýbrž až v rámci přezkumu rozhodnutí meritorního.

II. Stručný obsah podání účastníků

3. Žalobce předně brojí proti procesnímu postupu správních orgánů obou stupňů. Namítá, že správní orgán I. stupně mu samostatným usnesením ze dne 19. 11. 2019, č. j. 90992/2019/OPLOO/luka (dále jen „usnesení ze dne 19. 11. 2019“) v bodě 3 uložil lhůtu 10 pracovních dnů k případnému doplnění dokazování, avšak již dva dny na to rozhodl meritorně prvostupňovým rozhodnutím. Vůbec přitom nevzal v potaz, že tou dobou ještě nebylo pravomocně rozhodnuto o odvolání proti usnesení ze dne 23. 10. 2019, jež se týkalo postupu v řízení. Tím, že správní orgán I. stupně nevyčkal na výsledek odvolacího řízení o přezkumu procesního rozhodnutí, zatížil řízení podstatnou vadou. Tuto vadu následně neodstranil ani žalovaný, který v témže dni (1. 6. 2020) rozhodl o obou odvoláních, tedy jak o odvolání proti (procesnímu) usnesení ze dne 23. 10. 2019, tak proti (meritornímu) prvostupňovému rozhodnutí.
4. Žalobce dále brojí proti formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí, v němž v části týkající se popisu skutku absentuje doba, po kterou se měl dopouštět závadového jednání. Dle žalobce musí být skutek místně i časově určen, časové určení zde však schází.
5. Žalobce dále namítá, že se správní orgány při posuzování odpovědnosti za přestupek vůbec nezabývaly otázkou, zda byl žalobce upozorněn odborným lesním hospodářem o stavu lesa a možném nebezpečí šíření kůrovce. Poukazuje na dikci § 37 odst. 8 písm. a) lesního zákona a zde uvedené povinnosti odborného lesního hospodáře, který by se v případě neupozornění vlastníka lesa sám mohl dopustit přestupku. Bez tohoto upozornění se žalobce mohl o kůrovcové kalamitě dozvědět jen s velkými obtížemi.

6. Žalobce rovněž namítá, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu vycházely z výsledků svědků Ing. O. V. a Ing. R. R., které však vůbec nepřizval k ústnímu jednání a jejich slyšení zajistil pouze telefonicky. Při takto provedeném výsledku nebylo možno dostatečně ověřit autenticitu výpovědí, samotné sdělení služebního čísla nelze považovat za dostatečné zjištění identity. Takto provedené výsledky svědků považuje žalobce za nezákonné a neplatné, neboť nebyly získány řádným úředním postupem.
7. Žalobce dále rozporuje použití důkazů opatřených při ohledání na místě dne 5. 9. 2018. Sám správní orgán I. stupně totiž v průběhu řízení vyslovil neúčinnost tohoto ohledání, a to z důvodu, že jej prováděl bez přítomnosti žalobce. Navíc správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s § 138 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném ke dni jeho rozhodování (dále jen „správní řád“) a nevydal usnesení o zajištění důkazu, které by oznámil osobě, které se přímo dotýká, tj. žalobci. Na základě takto obstaraných důkazů proto nebylo možno rozhodnout.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě shrnul okolnosti týkající se odvolacího přezkumu usnesení ze dne 23. 10. 2019, přičemž zdůraznil, že odvolání proti tomuto usnesení nemělo odkladný účinek. Zmiňované usnesení bylo žalobci doručeno dne 5. 11. 2019, přičemž prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 21. 11. 2019, tedy žalobce měl dostatek času, aby nahlédl do spisu a vyjádřil se ke všem podkladům rozhodnutí. Rozhodnutí o obou odvoláních v jeden den nepovažuje žalovaný za vadu řízení, neboť zákon tento postup nevylučuje. K namítané absenci časového určení ve výroku o vině žalovaný cituje příslušná ustanovení lesního zákona vymezující povinnost zjišťovat a evidovat výskyt škodlivých organismů a preventivně bránit jejich vývoji a šíření, dále skutkovou podstatu přestupku za porušení této povinnosti, a dále cituje pasáže z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i z podkladů pro jeho vydání, načež vyslovuje závěr, že plnění opatření k ochraně lesa představuje činnost průběžnou a neustálou, kterou nelze časově definovat. Žalovaný je proto přesvědčen, že žalobce byl dostatečně srozuměn, kdy byla jeho nedbalost zjištěna, a proto nepovažuje za nezákonnost, není-li ve výroku o vině uveden neznámý časový interval nedbalostního jednání. K žalobní námitce týkající se neupozornění ze strany odborného lesního hospodáře žalovaný uvádí, že skutková podstata daného přestupku je založena na objektivní odpovědnosti a nepřipouští liberaci. K namítané nepoužitelnosti důkazů žalovaný odkazuje na zjištění skutkového stavu věci dle popisu v protokole o ústním jednání i v rozhodnutích obou stupňů. Žalobu navrhuje zamítnout.
9. Na vyjádření žalovaného zareagoval žalobce replikou, ve které se ohrazuje proti tvrzení žalovaného ohledně dostatku času k nahlédnutí do spisu, neboť toto se týkalo zcela jiného usnesení. Namítaný rozpor se totiž týkal usnesení ze dne 19. 11. 2019, které mu však nemohlo být doručeno již 5. 11. 2019, to by časově nebylo možné. Usnesením ze dne 19. 11. 2019 mu byla poskytnuta lhůta 10 dnů pro doplnění dokazování a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, avšak prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno již dva dny poté, tudíž deklarovaná lhůta nemohla být dodržena. Žalobce dále v replice polemizuje s názorem žalovaného, že by absence časového určení ve výroku o vině nemohla založit nezákonnost, poukázal přitom zejména na dikci § 93 odst. 1 písm. b) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), jakož i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ve věcech sp. zn. 2 As 34/2006 a 6 As 19/2005. Argumentoval-li žalovaný ve svém vyjádření, že žalobce byl dostatečně srozuměn o tom, kdy bylo jeho nedbalostní jednání zjištěno, pak o to více musely být s tímto

časovým určením srozuměny správní orgány a ve výroku označit např. „minimálně od“ a doplnit kupříkladu avizovanou kontrolu, což však neučinily.

III. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

10. Dne 14. 8. 2018 správní orgán I. stupně oznámil žalobci, že vůči němu zahajuje řízení z důvodu zjištění rozsáhlého přemnožení lýkožrouta na jeho lesním pozemku, na němž nejsou dostatečně zajištěna nutná opatření, a vyzval jej, aby do 5 pracovních dnů od jeho doručení navrhl termín ohledání pozemku, nebo aby v téže lhůtě sdělil, že na ohledání netrvá a vyjádřil se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce v reakci na toto oznámení namítal, že lhůtu 5 pracovních dnů nemůže dodržet, neboť v daném termínu bude na zahraniční dovolené, přičemž se pokoušel spojit s pověřeným pracovníkem telefonicky, avšak bylo mu sděleno, že je nemocný a že nahlédnutí do spisu není možné. Na to mu bylo pověřeným pracovníkem oznámeno, že v řízení byl proveden pouze jediný úkon spočívající v jeho zahájení, tedy ze spisu není co zjistit, a že byl poskytnut prostor k navržení termínu ohledání i pro doložení opatření proti šíření škůdců.
11. Dne 5. 9. 2018 provedl správní orgán I. stupně ohledání v lese na pozemku žalobce. Z protokolu o ohledání vyplývá, že k ohledání byl přizván PhDr. Ing. K. B., žalobce navzdory předchozímu vyrozumění nedostavil. V úvodu protokolu je zmínka, že zahájení řízení vzešlo z podnětu lesní hospodářské správy B., která zde měla provést kontrolu dne 2. 8. 2018 za přítomnosti pracovníků Ing. L. M., Ing. O. V. a Ing. R. R.. V protokolu je dále konstatováno, že na místě nebyly nalezeny žádné lapáky nebo lapače, na zemi se nacházelo velké množství vyvrácené dřevní hmoty, které slouží jako potrava lýkožrouta, převážná část jsou již kůrovcové souše a lze očekávat napadení celého porostu. Při ohledání byla pořízena fotodokumentace a krátké video (41 sekund) s detailním záběrem stromu s odloupnutou svrchní kůrou, na jehož kmeni cizopasí desítky larev i dospělých brouků (fotografie i video jsou ve správním spise založeny na CD).
12. Žalobce reagoval vyjádřením ze dne 17. 9. 2018 (podaném prostřednictvím advokátky), v němž namítal, že na zahájení řízení nestihl reagovat kvůli pobytu v zahraničí a nemohl se z téhož důvodu zúčastnit ohledání. Zdůraznil, že hned poté se snažil zkontaktovat správní orgán I. stupně a uvést vše do pořádku, že stromy zasažené kůrovcem byly vytěženy a odvezeny mimo les. V navazujícím vyjádření ze dne 21. 9. 2018 žalobce navrhl provést nové ohledání s přizváním nestranné osoby. Na to mu správní orgán I. stupně odpověděl přípisem ze dne 29. 10. 2018, v němž mj. uvedl, že na jednu stranu uznává neúčinnost provedeného ohledání, současně ale zdůraznil, že žalobce neprojevil snahu o navržení jiného termínu a své tvrzení o čerpání dovolené v zahraničí nijak nedoložil, proto jeho požadavku na nové ohledání nebude vyhověno.
13. Dne 21. 11. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným z přestupku podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, neboť na svém pozemku nepřijal opatření proti kůrovci, ačkoliv k přijetí těchto opatření byl povinen podle § 32 odst. 1 písm. a) a b) lesního zákona, a uložil mu pokutu 1 000 Kč a paušální náhradu nákladů řízení. Toto rozhodnutí však bylo na základě žalobcova odvolání zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 4. 2019, neboť žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně pochybil, jestliže ve věci nenařídil jednání.
14. Po vrácení věci správní orgán I. nařídil ústní jednání, které proběhlo dne 12. 9. 2019. Z protokolu o jednání vyplývá, že byl vyslechnut žalobce, který k dotazům na konkrétní

opatření proti kůrovci uvedl, že toto doloží písemně. Při ukázání fotodokumentace sdělil, že je chce porovnat se svou vlastní fotografickou databází. Při témže jednání byl dále jako svědek vyslechnut PhDr. Ing. K. B., který vypověděl, že byl k ohledání předvolán pověřeným pracovníkem správního orgánu I. stupně a společně provedli ohledání lesa, kde zjistili rozpor s požadavky řádného hospodaření v lese a nedostatečná opatření proti šíření škůdců, na místě ohledání byla většina stromů napadena lýkožrouty, nebyly zpracovány ani chemicky asanovány. V protokolu ze dne 12. 9. 2019 je dále poznamenáno, že Ing. O. V. byl vyslechnut po telefonu, s tím, že byl již v 9:00 hodin téhož dne zkontaktován a poučen o povinnostech svědka s tím, že kolem 10:00 hodiny bude připraven zodpovědět dotazy. Dále je v předmětném protokolu poznámka, že Ing. O. V. a Ing. R. R. dne 2. 8. 2018 v rámci kontrolního dne zjistili kůrovce na majetku žalobce, jiným způsobem zde průběh jejich výpovědi zaznamenán není.

15. Žalobce prostřednictvím své zástupkyně předložil obsáhlé podání ze dne 8. 10. 2019, v němž vysvětlil, že přemnožení kůrovce považuje za důsledek extrémního sucha z předchozích let, po tuto dobu však orgány správy lesů ani jimi ustanovení lesní hospodáři neposkytovali vlastníkům lesů žádnou součinnost ani odbornou pomoc. V této souvislosti namítal nespolupráci odborného lesního hospodáře, který byl do funkce ustanoven správním orgánem zřejmě již v roce 2003 a který má dle § 52 lesního zákona informační povinnost vůči vlastníkovu lesa ohledně nutnosti přijmout opatření proti škůdcům, žalobce však nebyl tímto odborným lesním hospodářem nikdy zkontaktován a neobdržel od něj žádné upozornění na výskyt kůrovce. Rovněž zdůrazňoval, že ihned po obdržení oznámení o zahájení řízení se snažil o maximální součinnost, a popsal opatření, která v mezidobí učinil (vytěžení a odvoz napadených stromů), což doložil fotografiemi nákladního automobilu naloženého dřevem. Dále namítal, že nelze přihlížet k fotografiím pořízeným při ohledání dne 5. 9. 2019, neboť mu nebyl přítomen a navíc správní orgán I. stupně sám vyslovil neúčinnost tohoto ohledání. Rovněž nesouhlasil se způsobem výslechu svědků při jednání dne 12. 9. 2019, neboť svědci Ing. O. V. a Ing. R. R. byli vyslechnuti pouze po telefonu, tudíž jejich identita nebyla žalobci v době výslechu známa, a navíc se k naplnění skutkové podstaty přestupku prakticky vůbec nevyjádřili.
16. V reakci na vyjádření žalobce správní orgán I. stupně vyhotovil dne 16. 10. 2019 (úřední) záznam, v němž zkonstatoval, že svědci Ing. O. V. a Ing. R. R., jež jsou pracovníci Ústavu pro hospodářskou úpravu lesů (dále jen „ÚHÚL“), byli z důvodu jejich pracovní zaneprázdněnosti vyzváni dne 12. 9. 2019 k podání svědeckví prostřednictvím telefonního hovoru, který byl veden ze služebního mobilu Ing. V. a pověřeného pracovníka správního orgánu I. stupně, a že po odpovědi na otázky správního orgánu i zástupkyně žalobce byl hovor ukončen. V záznamu je rovněž poznámka, že „[t]ento záznam byl vynucen v samostatném provedení z důvodu zpochybňování věrohodnosti svědků přípisem ze dne 8. 10. 2019 právní zástupkyně obviněného, nikoliv v den ústního jednání v průběhu výslechu svědků do protokolu.“ Následuje sepsání obsahu výpovědí svědků Ing. O. V. a Ing. R. R., záznam je oběma podepsán.
17. Žalobce v průběhu řízení rovněž navrhl svědecký výslech Radomíra Szabo, někdejšího zaměstnance Lesů České republiky s. p., jenž byl evidován jako ustanovený odborný lesní hospodář. V záznamu správního orgánu I. stupně ze dne 21. 10. 2019 je uvedeno, že R. S. byl zkontaktován a byl vyzván k podání svědeckví telefonicky. V jiném záznamu z téhož dne je tato skutečnost zopakována s tím, že záznam je sepsován na žádost zástupkyně žalobce, a následuje shrnutí údajného obsahu telefonátu s R. S., který měl sdělit, že mu stav

porostů na pozemku žalobce není znám a že drobným vlastníkům lesa žádná doporučení nedával, tedy nemá k věci žalobce co říci.

18. V reakci na požadavek žalobce na nařízení ústního jednání vydal správní orgán I. stupně usnesení ze dne 23. 10. 2019, jímž tento návrh zamítl, oznámil zajištění dalších důkazů a vyzval žalobce, aby nejpozději do pěti dnů od doručení tohoto usnesení uplatnil návrhy na doplnění dokazování a seznámil se s podklady pro vydání rozhodnutí. Proti tomuto usnesení podal žalobce samostatné odvolání, v němž primárně namítal nedostatečnost lhůty pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Správní orgán I. stupně po obdržení odvolání zaslal žalobci přípis ze dne 14. 11. 2019, v němž se vyjádřil k některým jeho námítkám a v bodě 3. tohoto přípisu sdělil, že své předchozí usnesení neguje a stanoví lhůtu 10 dnů k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Paralelně s tím postoupil odvolání proti usnesení ze dne 23. 10. 2019 žalovanému.
19. Následně správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, jímž (opětovně) uznal žalobce vinným z přestupku podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, neboť nepřijal opatření proti kůrovci, ačkoliv k přijetí těchto opatření byl jakožto vlastník lesního pozemku povinen podle § 32 odst. 1 písm. a) a b) lesního zákona, a uložil mu pokutu 1 000 Kč a paušální náhradu nákladů řízení. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně vyšel především z poznatků zjištěných při ohledání dne 5. 9. 2018, které shledal dostatečně potvrzené svědectvími PhDr. Ing. K. B., Ing. O. V., Ing. R. R.. Shledal, že v lese na pozemku žalobce nebyla žádná lapací zařízení, ani zde nebyla provedena asanace. Rovněž žalobci vytkl pochybení při ohlašování evidence těžby dřeva.
20. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž v podstatných bodech argumentoval obdobně jako později v žalobě.
21. Dne 1. 6. 2020 žalovaný rozhodl jednak o odvolání proti (procesnímu) usnesení ze dne 23. 10. 2019 a jednak proti (meritornímu) prvostupňovému rozhodnutí. Učinil tak dvěma samostatnými rozhodnutími a v obou případech odvolání žalobce zamítl a prvostupňová rozhodnutí potvrdil. V procesní rovině neshledal na straně žalobce žádné zkrácení jeho práv, neboť vyšel z toho, že žalobce byl v průběhu řízení se všemi podklady pro vydání rozhodnutí dostatečně seznámen a lhůty poskytované mu k vyjádření byly dostatečné. V otázce věci samé se v zásadě ztotožnil se skutkovými i právními závěry správního orgánu, přičemž připustil, že výslech svědků po telefonu byl neobvyklý. Navzdory tomu však shledal naplnění skutkové podstaty přestupku za dostatečně prokázané.
22. Jak bylo uvedeno výše (viz bod 2 tohoto rozsudku), žalobce napadl žalobou obě rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2020 specifikovaná v předchozím odstavci, nicméně jen proti meritornímu rozhodnutí (tj. rozhodnutí pod č. j. 074629/2020/KUSK, zde označované jako „napadené rozhodnutí“) je žaloba přípustná. Rozhodnutí procesní lze přezkoumat toliko v rámci žalobních námitek proti rozhodnutí meritornímu.

IV. Posouzení věci soudem

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí

přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.)

24. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci ani na výzvu soudu nesdělili, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasili, a proto se jejich souhlas s tímto postupem presumuje (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu, navíc shledal důvod pro postup podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
25. K žalobní námitce, že správní orgán I. stupně stanovil žalobci lhůtu k vyjádření 10 dnů a sám rozhodl meritorně již po dvou dnech, je zapotřebí uvést několik upřesnění: Žalobce uvádí, že mu správní orgán I. stupně stanovil lhůtu 10 dnů k vyjádření na základě usnesení ze dne 19. 11. 2019, č. j. 90992/2019/OPLOO/luka, nicméně takto označené usnesení se ve správním spise nenachází. Ze správního spisu vyplývá, že lhůta 10 dnů byla žalobci stanovena v rámci přípisu ze dne 14. 11. 2019, č. j. 8987/2019/OPLOO/luka, v jehož bodě 3 se uvádí: „OSSL zasláním předmětných protokolů [o výpovědích – pozn. soudu] *neguje* [u]snesení č. j.: 8300/2019/OPLOO/Luka, protože pracovní zaneprázdnění advokáta nelze přičíst na vrub správního orgánu, ale vychází obviněnému z přestupku max. vstříc, lhůtou pro poskytnutí námitek či vyjádření k podkladům rozhodnutí a to do 10 dnů ode dne doručení této písemnosti. Poté bude řízení pokračovat vydáním meritorního rozhodnutí, dokazování je ukončeno.“ (žalobce měl tedy zjevně na mysli toto usnesení). Citovanou pasáž soud interpretuje tak, že správní orgán I. stupně se v rámci přípisu ze dne 14. 11. 2019 (tedy nikoliv 19. 11. 2019) rozhodl zčásti vyhovět žádosti žalobce o prodloužení lhůty, kterou mu předtím v usnesení ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8300/2019/OPLOO/Luka (proti němuž se žalobce odvolal), stanovil v délce 5 dnů od doručení.
26. Shora uvedené lze shrnout tak, že v řízení fakticky došlo k prodloužení lhůty určené správním orgánem. Na první pohled šlo tedy o postup vůči žalobci vstřícný. Zároveň však nelze přehlédnout, že jeho realizace byla ze strany správního orgánu I. stupně velmi zmatečná. Stanovil-li správní orgán I. stupně lhůtu k vyjádření nejprve v usnesení ze dne 23. 10. 2019, a následně se na základě žalobcova odvolání proti tomuto usnesení rozhodl lhůtu zčásti prodloužit, pak měl své usnesení ze dne 23. 10. 2019 buďto sám změnit či zrušit v rámci autoremedury podle § 87 správního řádu (první a procesně optimální možnost), nebo mohl odvolání podle obsahu vyhodnotit jako žádost o prodloužení lhůty § 39 odst. 2 správního řádu a samostatným usnesením rozhodnout o jejím prodloužení (druhá možnost). Správní orgán I. stupně však žalobci zaslal přípis, v němž mu sdělil, že své usnesení „neguje“, načež mu oznámil lhůtu novou (10 dnů od doručení), paralelně však odvolání proti těmto usnesení postoupil nadřízenému orgánu (žalovanému), čímž dal naopak najevo, že otázku původně stanovené lhůty (5 dnů od doručení) nechává přezkoumat nadřízeným orgánem. Takový postup je přinejmenším matoucí, neboť z něj není zcela zřejmé, jaký postoj správní orgán I. stupně k požadavku žalobce na prodloužení lhůty vlastně zaujal. Proto se nelze žalobci divit, že proti tomuto zmatečnému postupu brojí a že polemizuje s argumentací žalovaného, který tvrdí, že ve skutečnosti došlo k prodloužení lhůty. Ostatně ani sám žalovaný zjevně neměl v otázce postupu správního orgánu I. stupně zcela jasno, neboť ve vyjádření k žalobě ve vztahu k této otázce nepopsal posloupnost procesních úkonů zcela přesně a zjevně přehlížel stanovení „náhradní“ lhůty 10 dnů v rámci přípisu ze dne 14. 11. 2019.
27. Tento chaotický přístup správních orgánů však ve výsledku nemění nic na tom, že lhůta k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí byla žalobci skutečně prodloužena o

dalších 10 dnů od doručení přípisu ze dne 14. 11. 2019. Soud přitom nemůže souhlasit s žalobcem, že by sám správní orgán I. stupně prodlouženou lhůtu nedodržel a ještě před jejím uplynutím meritorně rozhodl. Je sice pravdou, že na písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí je uvedeno datum 21. 11. 2019, toto však nelze automaticky pokládat za okamžik vydání rozhodnutí. Vydáním rozhodnutí se rozumí (mj.) „*předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*“ [§ 71 odst. 2 písm. a) správního řádu]. Na písemném vyhotovení prvostupňového rozhodnutí je podacím razítkem vyznačeno datum 27. 11. 2019, sice bez uvození "Vypraveno dne:", nicméně totéž datum je uvedeno též ve spisovém přehledu ve vztahu k založení písemnosti do spisu. V kontextu těchto poznatků má soud za to, že za datum vydání je třeba považovat až datum 27. 11. 2019, a nikoliv datum 21. 11. 2019 (které je toliko datem vyhotovení, jež samo o sobě nemá právní účinky). Jak plyne z obsahu správního spisu, přípis ze dne 14. 11. 2019 obsahující údaj o prodloužení lhůty o 10 dní byl žalobci (resp. jeho zástupkyni) doručen dne 15. 11. 2019, čili poslední den (prodloužené) lhůty pro vyjádření případl na 25. 11. 2019. Bylo-li tedy prvostupňové rozhodnutí vydáno dne 27. 11. 2019, pak tak bylo učiněno se zachováním (prodloužené) 10denní lhůty pro vydání rozhodnutí. Tento žalobní bod je tedy nedůvodný.

28. Soud rovněž nepřisvědčuje žalobním námitkám, které brojí proti nedostatečnému zjištění okolností týkajících se údajného neinformování žalobce ze strany ustanoveného lesního hospodáře. Podle § 37 odst. 8 písm. a) lesního zákona patří mezi základní povinnosti ustanoveného lesního hospodáře (mj.) „*sledovat stav lesa, upozorňovat vlastníka lesa na výskyt škodlivých činitelů a na škody jimi způsobené, navrhopvat nezbytná kontrolní a ochranná opatření a při zvýšeném výskytu škodlivých organismů prokazatelně informovat orgán státní správy lesů*“, z toho však nelze dovozovat, že by vlastník lesa musel při plnění svých zákonných povinností souvisejících s péčí o les jen pasivně vyčkávat na pokyny ze strany lesního hospodáře. Skutková podstata přestupku podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona ostatně nepředpokládá předchozí součinnost s ustanoveným lesním hospodářem, tudíž jeho případná aktivita či pasivita není ve vztahu k odpovědnosti vlastníka za plnění opatření k ochraně jím vlastněného lesa rozhodující. Neinformování ze strany ustanoveného lesního hospodáře může mít vliv leda na výši sankce ukládané vlastníkov (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2021, č. j. 1 As 381/2020 - 14, body 23 a 24), nemůže však bez dalšího vést k jeho vyvinění. Tento žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.
29. V rozsahu ostatních žalobních bodů se však soud se žalobní argumentací ztotožňuje, neboť řízení před správními orgány je zatíženo podstatnými vadami.
30. Předně je třeba přisvědčit námitce brojící proti nedostatkům výroku o vině a absenci údaje o časovém vymezení. Dle výroku prvostupňového rozhodnutí byl žalobce shledán „*vinným z neplnění opatření v ochraně lesa v ochraně lesa v dikci § 32 odst. 1 písm. a) a b) lesního zákona, tzn., že nebyla prováděna na lesním pozemku, parcela č. XA, zapsaném na listu vlastnictví číslo 139 pro katastrální území S. obec K. V., taková opatření, kterými by se předcházelo a zabránilo působení kalamitních hmyzích škůdců lýkožrouta smrkového a lýkožrouta lesklého (dále také „lýkožrout“) na lesní porosty, čímž bylo naplněno spáchání nedbalostního přestupku ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona. Předmětná část lesního majetku se zvýšeným až kalamitním stavem lýkožrouta je lesnický označena*

v lesních hospodářských osnovách Mladá Boleslav, zařizovací obvod B., kód LHC č. X, jako porost 142Dc4...“.

31. Z citovaného je patné, že ve výroku o vině skutečně absentuje údaj o času, v němž se měl žalobce protiprávního jednání dopouštět. Jak přitom dovozuje konstantní judikatura správních soudů, „[v] rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen - to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením **místa, času a způsobu spáchání**, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu (...). Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [\[§ 76 odst. 1 písm. c\) s. ř. s.\]](#)“ (podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, obdobně viz např. rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 9 As 163/2018 - 33, bod 14). Výrok prvostupňového rozhodnutí však požadavek na popis skutku s uvedením času nesplňuje, a ani žalovaný v napadeném rozhodnutí tento nedostatek neodstranil.
32. Soud si je vědom, že hlavním smyslem judikatorních požadavků na výrok o vině je především zajistit jeho nezaměnitelnost, a nikoli jej vymezit maximálně možným způsobem (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020 - 43, bod 22). V tomto kontextu soud nepřehlíží, že výrok prvostupňového rozhodnutí popisuje skutek poměrně podrobně, takže požadavek na vymezení časového údaje může na první pohled působit formalisticky. Přesto tomu tak není, a to právě vzhledem ke koncepci skutkové podstaty § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona, která zní: „*Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dále dopustí přestupku tím, že neplní opatření k ochraně lesa, především nedodrží přednostní zpracování těžby nahodilé,*“ z čehož vyplývá, že odpovědnost za přestupek podle citovaného ustanovení může nastat pouze po dobu, kdy určitá osoba nečiní opatření k ochraně lesa, k nimž je na základě lesního zákona povinna. V daném případě jde o povinnost vlastníka lesa provádět evidenční a preventivní opatření ve vztahu k potenciálním lesním škůdcům. Tato povinnost plyne z § 32 odst. 1 písm. a) a b) lesního zákona, podle něhož „*[v]lastník lesa je povinen provádět taková opatření, aby se předcházelo a zabránilo působení škodlivých činitelů na les, zejména a) zjišťovat a evidovat výskyt a rozsah škodlivých činitelů a jimi působených poškození důležitých pro pozdější průkaznost provedených opatření; při zvýšeném výskytu neprodleně informovat místně příslušný orgán státní správy lesů a provést nezbytná opatření b) preventivně bránit vývoji, šíření a přemnožení škodlivých organismů*“, přičemž pouze v době, kdy vlastník tato opatření neplní, připadá v úvahu postih za přestupek podle § 54 odst. 2 písm. c) lesního zákona. Naproti tomu po celou dobu, kdy porušení těchto povinností (ještě) nebylo prokázáno, nemůže logicky nastat odpovědnost za přestupek. Z uvedeného je zřejmé, že jde o přestupek trvající (srov. § 8 zákona o odpovědnosti za přestupky), zde konkrétně spočívající ve vyvolání protiprávního stavu (neprovádění příslušných opatření proti škůdcům) a jeho následném udržování (pozdější nepřijetí těchto opatření). Proto je nezbytné alespoň rámcově vymezit časové období, po které protiprávní stav trvá, neboť právě délka tohoto protiprávního stavu je klíčová zejména pro určení výše pokuty. Z tohoto důvodu je vymezení času ve výroku o vině zcela nezbytným údajem. Soud proto souhlasí s žalobcem, že správní orgány měly ve výroku o vině užít například označení „od 5. 9. 2018“ (datum ohledání na místě), případně od jiného relevantního okamžiku.

33. Argumentuje-li žalovaný ve vyjádření k žalobě tím, že plnění opatření k ochraně lesa představuje činnost průběžnou a neustálou, kterou nelze časově definovat, pak s tímto soud zčásti souhlasí, neboť povinnost plnit opatření k ochraně lesa skutečně trvá po celou dobu existence vlastnického práva k pozemku určenému k plnění funkce lesa. Žalovaný však nerozlišuje mezi vlastní povinností a jejím porušováním, jež je pro vznik odpovědnosti za přestupek rozhodující a jež časově definovat lze, a to právě dobou, kdy trvající povinnost nebyla plněna. Absence tohoto časového údaje ve výroku o vině je z důvodů popsaných výše podstatnou vadou, která má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
34. Další podstatná vada řízení spočívá v postupu při dokazování svědeckými výpověďmi Ing. O. V. a Ing. R. R..
35. Soud předně nepovažuje za zcela vhodně zvolenou formu výsledku přes telefon. Soud tímto netvrdí, že by svědek nemohl být za žádných okolností vyslechnut i jinak než osobně. Právní řád například výslovně předpokládá možnost výsledku prostřednictvím videokonference [viz např. § 102a ve spojení se § 122 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)]. Stejně tak lze za určitých specifických okolností připustit zajištění písemného prohlášení o skutkovém ději prostřednictvím notářského zápisu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 2. 2008, sp. zn. III. ÚS 1495/07, v němž se tato forma důkazu připustila z důvodu dopředu avizované bezodkladné cesty svědka do zahraničí). V nyní posuzované věci soud nenachází žádné relevantní okolnosti, které by opodstatňovaly z povahy věci výjimečný postup v podobě osobní nepřítomnosti svědků a provedení jejich výsledku pouze po telefonu. Správní orgán I. stupně sice v záznamu ze dne 16. 10. 2019 konstatoval, že „*dne 12. 9. 2019 vyzval z důvodu pracovní zaneprázdněnosti k podání svědeckví pracovníky Ústavu hospodářské úpravy lesů prostřednictvím telefonního hovoru*“, dle soudu však toto nelze považovat za relevantní důvod pro provedení výsledku bez osobní účasti svědka. Zde je třeba připomenout, že dostavit se k předvolání a vypovídat jako svědek není otázkou volby, nýbrž jde o zákonnou povinnost (srov. § 55 odst. 1 správního řádu), jejíž nedodržení bez náležité omluvy lze sankcionovat i uložením pořádkové pokuty [srov. § 62 odst. 1 písm. a) správního řádu]. Soud proto považuje za přílišnou benevolenci ze strany správního orgánu I. stupně, jestliže za omluvitelný důvod pro upuštění od osobního výsledku považuje toliko ničím nedoloženou „pracovní zaneprázdněnost“ dotčených svědků.
36. Soud rovněž souhlasí s žalobcem, že při výsledku přes telefon je velmi problematická osobní identifikace svědků. Správní orgán I. stupně sice v záznamu ze dne 16. 10. 2019 konstatoval, že „*svědci se po poučení představili a uvedli své funkční zařazení a služební číslo*“, což však soud v žádném případě nepovažuje za spolehlivou identifikaci. Oba svědci působí v rámci téže veřejné instituce (ÚHÚL), tudíž údaj týkající se jejich služebního zařazení bude v rámci této instituce zpravidla znám i jejich kolegům či jiným pracovníkům. Nehledě na to, že ve vztahu k ÚHÚL lze služební zařazení některých pracovníků veřejně zjistit i na webových stránkách této instituce (viz www.uhul.cz v sekci „kontakty“). Samo sdělení údaje o služebním zařazení tudíž nelze bez dalšího považovat za dostatečné ověření totožnosti osoby, s níž je veden telefonní hovor. Ani služební číslo není údaj, u něhož lze spoléhat na to, že jej zná pouze jeho nositel, neboť služebním číslem se úřední osoba zpravidla legitimuje při styku s veřejností (viz např. § 18 odst. 2, § 46 odst. 1 či § 137 odst. 3 správního řádu). Konečně nelze přehlédnout, že oba zmiňovaní svědci nebyli ani přítomni ohledání dne 5. 9. 2018 (tomu byl dle příslušného protokolu přítomen toliko svědek PhDr. Ing. K. B., viz bod 11 tohoto rozsudku), není proto zřejmé, zda pověřený

pracovník správního orgánu I. stupně tyto svědky viděl či zda mu byli známi jinak. Z uvedených důvodů soud nemůže souhlasit s úvahou správních orgánů, že telefonické sdělení služebního zařazení i služebního čísla představuje dostatečnou identifikaci, neboť tyto údaje může telefonicky sdělit prakticky kdokoli, zvláště je-li toto sdělení vyžadováno ve vztahu k veřejné instituci, ve které mohou dané údaje znát i jiné osoby než dotčený pracovník. Tím spíše za situace, kdy oba svědci pravděpodobně vypovídali v rámci téhož telefonátu. Argumentaci žalovaného, který „připouští, že uvedený postup může vnést určitou míru nejistoty do výsledku těchto svědků, avšak na druhou stranu tyto svědkové zde uvádějí svá služební čísla zaměstnanců ÚHÚL a tudíž zde vystupují v roli jiného správního orgánu [sic!], což zajišťuje jistotu, 's kým' byl tento hovor proveden“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí, důraz přidán soudem), soud považuje za lichou, neboť žalovaný zde nesprávně směšuje role svědka a úřední osoby.

37. Za nejproblematictější bod však soud považuje samotný způsob zaznamenání svědeckých výpovědí Ing. O. V. a Ing. R. R.. Není-li při výsledku svědka pořizován zvukový záznam (který je z hlediska zaznamenání obsahu výpovědi nejprůkaznější), ani není realizován jiný technicky myslitelný způsob uchování obsahu svědkova sdělení, pak v zásadě není jiná možnost než obsah svědeckých výpovědí zaznamenat písemně do protokolu (§ 18 odst. 1 správního řádu), který je v takové situaci jediným pramenem toho, co při ústním jednání vypověděli svědci či uvedli účastníci (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 2. 1. 2001, sp. zn. 31 Ca 74/2000). Jinak řečeno, není-li průběh procesního úkonu zaznamenán jiným hodnověrným způsobem (např. audionahrávkou), pak jediným osvědčením o průběhu tohoto úkonu je právě protokol, který má (splňuje-li potřebné náležitosti) charakter veřejné listiny a který zaznamenává, kdo byl jednání přítomen, jakého poučení se mu dostalo, jaké mu byly kladeny otázky nebo jak na ně bylo odpovězeno (srov. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2015, č. j. 1 As 12/2015 - 30, body 23 až 24). V nyní posuzované věci však protokol z jednání ze dne 12. 9. 2019 vůbec nijak nezachycuje, co svědci Ing. O. V. a Ing. R. R. vypovídali. V předmětném protokolu je sice v úvodu konstatováno, že svědek Ing. O. V. byl kolem 9:00 hodiny kontaktován a přislíbil kolem 10:00 hodiny zodpovědět dotazy týkající se přestupků, nicméně samotný obsah jeho výpovědi zde nijak zachycen není. Ve vztahu ke svědkovi Ing. R. R. je v protokolu pouze konstatováno: „Ing. R. při kontrolním dnu při zpracování odborného posouzení pro ORP Mladá Boleslav zjištěn kůrovec mj. na majetku pana Š.“, jinak v protokolu není ve vztahu k tomuto svědkovi vůbec nic dalšího, tím méně obsah jeho výpovědi. Zjednodušeně řečeno, protokol ze dne 12. 9. 2019 lze považovat za důkaz o tom, že při jednání uvedeného dne byl telefonicky zkontaktován, poučen a vyslechnut svědek Ing. O. V., nikoliv však již za důkaz o tom, co ve své výpovědi sdělil. Ve vztahu ke svědku Ing. R. R. nelze z protokolu ze dne 12. 9. 2019 dovodit ani to, zda s ním bylo vůbec hovořeno. To lze dovodit až teprve z úředního záznamu ze dne 16. 10. 2019, v němž správní orgán I. stupně uvedl, že telefonický hovor probíhal s oběma svědky a že byl „veden ze služebního mobilu Ing. V. a sl. mobilu pana K.“ (z čehož lze usuzovat, že s oběma svědky bylo patrně hovořeno v rámci téhož telefonátu), načež je v dalších dvou odstavcích zrekapitulován obsah výpovědi jednoho i druhého svědka a písemnost je oběma svědky podepsána. Čili až teprve úřední záznam ze dne 16. 10. 2019 představuje jediný pramen o tom, co měli svědci Ing. O. V. a Ing. R. R. vypovídat při jednání dne 12. 9. 2019, při němž naopak nebyl obsah výpovědí těchto dvou svědků nijak zaznamenán. Soud však považuje za neudržitelné, aby správní orgán I. stupně svědky vyslechl, aniž by jejich výpověď jakkoli zaprotokoloval (či jinak zaznamenal, např. na audionahrávku), a následně po více než měsíci od konání

tohoto výsledku dodatečně sepsal to, co svědci měli údajně vypovídat, a nechal svědky toto prohlášení podepsat. V takové situaci je totiž vypovídací hodnota důkazu značně snížena až ztracena, neboť se neodvíjí od záznamu pořizovaného v okamžiku svědkovy výpovědi, nýbrž jde toliko o rekonstrukci vzpomínek pověřeného pracovníka správního orgánu I. stupně na měsíc starou událost (a to i navzdory podpisům svědků učiněným *ex post*). Soud proto přisvědčuje žalobci, že takto dodatečně zrekonstruovaný obsah svědeckých výpovědí v konečném důsledku představuje spíše vlastní závěr správních orgánů o obsahu svědectví. V tomto směru soud rozhodně nemůže přisvědčit argumentaci žalovaného, který uvedl, že „[n]ámitku odvolatele, že správní orgán vydává vlastní závěr za svědectví těchto svědků, odvolací orgán odmítá. Odvolatel k tomuto tvrzení nepředkládá žádný důkaz a pouhé tvrzení odvolatele nestačí k vyvrácení svědectví pracovníků ÚHÚL“ (viz str. 5 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že po telefonu byly učiněné výpovědi svědků Ing. O. V. a Ing. R. R. dodatečně sepsány pracovníkem správního orgánu I. stupně více než měsíc po jejich uskutečnění, je patrná přímo ze spisové dokumentace pořizené tímto orgánem. K pravdivosti žalobcova tvrzení tudíž nebyl třeba žádný další důkaz, žalovanému by stačilo se pouze pečlivě seznámit s předloženým správním spisem.

38. Soud nemůže souhlasit ani s argumentací správních orgánů obou stupňů, že žalobce proti konání telefonického výsledku svědků nevznášel žádné námitky. Za prvé to není zcela pravda, neboť i když žalobce patrně nic nenamítal přímo v době konání výsledku (resp. v protokolu ze dne 12. 9. 2019 to není nijak zaznamenáno), tak konkrétní výhrady proti způsobu jeho vedení uplatnil ve svém vyjádření ze dne 8. 10. 2019 zaslaném prostřednictvím jeho tehdejší zástupkyně, v němž výslovně namítal, že kvůli výsledku vedeném „po telefonu“ nemůže považovat výpovědi Ing. O. V. a Ing. R. R. za věrohodné. Záznam ze dne 16. 10. 2019 (obsahující dodatečně sepsaný obsah výpovědí) byl tedy zjevně reakcí správního orgánu I. stupně na zmiňované vyjádření žalobce, bez jehož podnětu by ve správním spise patrně nebyl vůbec žádný údaj o tom, co vlastně svědkové Ing. O. V. a Ing. R. R. vypověděli. Za druhé, i kdyby žalobce proti způsobu konání svědeckého výsledku vůbec nic nenamítal, tak se tím nijak nezakládá fikce zákonnosti daného postupu, jak se patrně domnívají správní orgány. Jinak řečeno: Nezákonně provedený důkaz se nestane zákonným pouze proto, že správní orgány nejsou na tuto nezákonnost vysloveně upozorněny účastníkem. Soud zejména žalovanému připomíná, že jej již v jiných projednávaných věcech opakovaně upozorňoval, že v otázce souladu s právními předpisy se účinky koncentrace řízení neuplatňují (viz rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2016, č. j. 48 A 31/2014 - 60, či ze dne 18. 4. 2019, č. j. 48 A 118/2016 - 200, bod 31, publ. pod č. 3902/2019 Sb. NSS, v nichž byl žalovaný účastníkem). Koncentrace řízení neplatí ani v řízeních zahajovaných z moci úřední, a tím méně ve věcech správního trestání, kde obviněný může předkládat správnímu soudu nová skutková tvrzení, ačkoli je mohl uplatnit už dříve (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 1. 2021, č. j. 10 As 103/2019 - 76, body 19 a 20, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. [1 Afs 103/2009 - 232](#), bod 44).
39. Soud tedy uzavírá, že postupy spojené s výsledky svědků Ing. O. V. a Ing. R. R. hodnotí jako zásadní pochybení správního orgánu I. stupně při vedení řízení, které žalovaný z pozice odvolacího orgánu nijak nezkorigoval.
40. Za částečně důvodný soud považuje i poslední žalobní bod brojící proti použitelnosti důkazů opatřených při ohledání na místě dne 5. 9. 2018 a způsobu jejich opatření. Soud jednak dává žalobci za pravdu, že správní orgán I. stupně v přípisech zasílaných zástupkyni žalobce v průběhu správního řízení opakovaně konstatoval, že ohledání ze dne 5. 9. 2018

považuje za neúčinné (viz např. přípis ze dne 29. 10. 2018, kde tuto pasáž dokonce zvýraznil tučným fontem). Navzdory této vlastní proklamaci však nové ohledání nenařídil a dále přihlížel k důkazním prostředkům získaným při tomto ohledání (fotodokumentace a videozáznam). Tento postup, kdy správní orgán činí přesný opak toho, co sám prohlásil, soud považuje za velmi zmatečný a nelogický. Dle soudu rovněž správní orgán I. stupně nikdy příliš přesvědčivě nevysvětlil, proč nevyhověl žádostem žalobce o opakované ohledání pozemků, resp. proč na žalobcovu první žádost o posunutí termínu ohledání hned nahlížel jako na procesní obstrukci. Žalobce v reakci na oznámení ze dne 14. 8. 2018 uváděl, že se k termínu ohledání nestihl vyjádřit kvůli zahraniční dovolené, přičemž pro období srpna (letních prázdnin) je obvyklé, že lidé jezdí na dovolené, proto soud příliš nerozumí přísnosti správního orgánu I. stupně, který k omluvnému podání žalobce hned přistupoval jako k obstrukci. Pokud správní orgán I. stupně měl za to, že ohledání lesa na žalobcově pozemku skutečně nesnese odkladu, pak měl skutečně postupovat dle § 138 správního řádu a bezprostředně po ohledání vydat usnesení o zajištění důkazu. Navzdory těmto nedostatkům však nelze přehlédnout, že žalobce byl o termínu ohledání skutečně vyrozuměn, přičemž nejpozději při jednání dne 12. 9. 2018 byl s výsledky ohledání (včetně pořízené foto a videodokumentace) seznámen. Samotná nepřítomnost žalobce při ohledání tudíž neměla zásadní vliv na výsledek inkriminovaného ohledání. V tomto směru by tedy vytýkaná procesní pochybení sama o sobě jako důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí nepostačovala. V kontextu dalších (výše specifikovaných) procesních vad však tato pochybení jen dokreslují celkovou zmatečnost při vedení správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

41. S ohledem na uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil, a to zejména pro podstatné vady řízení mající vliv na zákonnost [§ 76 odst. 1 písm. c) správního řádu, viz body 29 až 40 tohoto rozsudku], Jelikož vzhledem k intenzitě procesních vad vůbec nebyly splněny podmínky pro rozhodnutí ve věci samé, resp. pro vydání meritorního rozhodnutí s vyslovením viny, přistoupil soud spolu se zrušením napadeného rozhodnutí též ke zrušení prvostupňového rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s., výrok I).
42. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal náhradu nákladu řízení ve výši 15 342 Kč. Tato částka se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladů na zastoupení advokátem ve výši 12 342 Kč. Výše odměny advokáta zahrnuje tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5, § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] a dále náhradu hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 142 Kč. Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7) k rukám jeho zástupce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., výrok II).
43. Výrok II o náhradě nákladů řízení se vztahuje i na úsek řízení ukončený usnesením ze dne 14. 4. 2021, č. j. 51 A 88/2020 – 35, jímž byla žaloba zčásti odmítnuta.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. února 2022

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předseda senátu